

Негативан тренд развоја међународних односа данас у свету више него јасно осликава се на Балкану. Овде се показује у својој пуноћи сва апсурдност планирања пројекта планетарне хегемоније, као и многобројне опасности од нових сукоба и конфронтација са још већим трагичним разрешењима. Није у питању само национална сувереност српског народа већ се доводе у питање и свакодневно газе све остварене тековине модерне државе: државна, национална, економска, културна итд. сувереност, независност, уставни поредак, људска права и слободе и друго. Не тако давно, у марту 2014. године у Георгијевској дворани у Кремљу руски председник Владимир Путин се руској и међународној јавости обратио речима: „Говоре нам да кршимо норме међународног права. Као прво, добро је што су се сетили да постоји међународно право и хвала им на томе – боље икада него никада... Знате, ово чак више нису ни дупли стандарди. Ово је неки зачуђујући праволинијски и примитивни цинизам.“

Познато је да моћ силе никада у човековој историји, посебно данас, није била моћ права и правде, већ насиље над људима и народима, а апсолутно сиромаштво и пропадање увек је за последицу имало не само политичку маргинализацију већ и тотално културно пропадање. У таквим и сличним ситуацијама ма колика опасност претила од противника још више вреба опасност од глорификовања његове моћи. Тим поводом познати научник Сергеј Кара Мурза опомиње да „вера у мистичну снагу противника паралише вољу за отпором“.

Докле досежу савремени планови НАТО-а данас на Балкану, него тоталној окупацији овог полуострва, а стратегија (грчко порекло од речи стратос – војска и агеин – вођство) империјалних центара моћи на западу не прихвата никакве изворне демократске принципе, поготово демократске отпоре, она је континуирано преоптерећена насилним монизмом, асимилацијом и хегемонизмом. То је геополитика освајања, симплификовања науке и духа, посебно геополитика освајања и поделе Русије. И због тога се у данашњој међународној заједници без дубоких промена не може градити никакав нови светски поредак, поготово не уистину демократски и праведан.

Америчко-руски односи представљају основну међународну специфику 20. и долазећег 21. века. Амерички председник Вудро Вилсон (1913-1921) је псеудо пропагандом о себи, а посебно о САД, као миротворцу и његовој специјалној мисији, ударио темеље дугорочној стратегији америчке спољне политике. После првог светског рата „доктрина заједничке судбине“ и „доктрина отворених врата“ слиле су се у заједничку доктрину „Вилсоновски универзализам“. Овај државни програм посебно има велике претензије да се оствари америчка светска доминација, са посебним планом да се Русији одузме Сибир и Кавказ, док би остатак Русије био претворен у неколико колонијалних државица. Амерички председник формирао је Државну комисију за геополитику на чијем челу је био Исаија Боуман, а која је развила принципе геополитичког разбијања овог свог великог међународног ривала и противника. Значајно је приметити да се у новијој историји САД-а од председника, посебних поштовалаца председника Вудра Вилсона, посебно истичу Хари Труман, за време чијег мандата је амерички конгрес 1947. године донео „Закон о поробљеним народима“ (у коме се осуђују руски комунисти да су поробили народе прибалтика, Украјине, Кавказа итд.) и Роналд Реган са познатим програмом рушења тзв. „империје зла“. Касније објављени документи Савета националне одбране САД више него јасно показују како се циљеви освајања Русије не мањају без обзира на владајућу идеологију у Русији (социјалистичку, либералну и др.) и облик политичке власти (демократски или ауторитаран).

Насупрот овим тенденцијама традиционалне везе између Србије и Русије, између српског и руског народа карактерише етничка, културна и духовна блискост, језичка сличност и историјска упућеност. Срби никада нису били поданички народ, они су народ слободе, и слобода је због тога највећа вредност у српској националној историји, па самим тим за слободу су и највеће жртве оправдане.